

vering har denne myra ikkje minka, og dette er naturleg nok, for på eng med tett grasbotn er det ikkje vilkår for erosjon eller vekkføring av jord på annan måte. Det same vil vera tilfelle når ein legg åker att til eng, det vil verta ei naturleg samanpakking av åkeren i attleggsåret, men sidan vil jordvolumet halda seg, og ved mangeårige eng kan det vera vilkår for ein smule «jordvokster» i enga. Vilkåra for slik jordvokster i mangeårig eng skulle i alle høve vera like så store som for «jordvokster» på kulturbeiter som sumaren igjennom vert «kultivert» ved trakk av beitedyra. Undersøkingar utførde av Rogaland Beiteutval synes prova at jorda på kulturbeiter likevel kan veksa.

Arbeidsretningen og målet i vestnorsk jordbruk må difor vera å finna fram til ei driftsform som høver med driftsvilkåra t.d. 2—3 års åpen åker og 8—12 års eng. Og som ei effektiv og praktisk kjennomfôrleg rådgjerd mot erosjon av åkerjord i vinterhalvåret må all åker haustpløggjast — gjerne på tvers av hallet. Erosjon av finjord frå haustpløgd åker med rimeleg hall vil vera minimal i høve erosjon av jord frå upløgd potetåker. På pløgsla vil det nok verta ei nedvasking av finjord frå klumpar og toppar, men dette vil berre vera ei vertikal flytting av jord ned i groper og holrom i ploglaget, og når åkeren så vert vårarbeidd på vanleg vis, vil den nedvaska finjorda atter verta blanda inn i ploglaget. På serleg brattlendte åkrar kan haustpløgd åker i sterkt regn samla så mykje vatn at heile ploglaget kan ta til å gli, men så brattlendt jord høver lite til åker i det heile, og ein kan ikkje godt rekna ein slik risiko for å vera vanleg ved haustpløggjast. Derimot er der fleire føremuner: Haustpløgd åker turkar snøggare ut om våren, og ein kjem før til med vårarbeidet. Men største føremunen er at tapet av finjord vert lite, og tapet av plantenæringsemne vil mest berre vera det som verkeleg er løyst i vatnet og med dette sig ned til grøftene eller med vatnet som i langsam fart renner ut av åkeren etter plogsolelaget.

INNTRYKK FRA MÆRESMYRA.

Av formannen i Det norske myrselskap, godseier Carl Løvenskiold.

Jeg har hatt en meget interessant tur til vår forsøksstasjon i Nord-Trøndelag. Det drives her som bekjent en rekke forsøk, bl. a. grøftforsøk, gjødslingsforsøk og sortforsøk. Om disse ting skriver forsøksleder Hagerup meget bedre i sine årlige meldinger enn min penn formår. Men en ting var særlig interessant, nemlig dyrking på mosemyr. Det største areal av Mæresmyra er opprinnelig grasmyr. Men et mindre parti er mosemyr. Dyrkingen her begynte i 1918. Foretagendet har nok hatt sine barnesykdommer, men nå var resultatet flott. Riktig fin voll som sikkert gir 500 kg pr. dekar i år. Jeg kom like hjemmefra fra våre uttørkede enger, og der hørte vi

stadig samme oppsang «kløveren er gått ut i år», og her stod kløveren frisk på den opprinnelige mosemyr.

En ny erfaring var fuglelivet på Mæresmyra. For det første var det måkene. Myra ligger et godt stykke inn i landet, men likevel vrimlet det av hjemmevante måker. De hadde lempet seg til sitt nye levested riktig fint og befant seg øyensynlig meget vel på landjorden. De var dekorative når de satt på høyhesjene eller på en flaggstang. De gråblå vingene og det hvite hodet gjorde seg utmerket. Ganske originalt å ha sjøfugleskrik midt i jordvegen.

Da vi gikk bortover engene, ble vi fulgt av en sint liten vadefugl. Fargen kunne jeg ikke godt få tak på ettersom den reiste bust hele tiden, men den hadde røde ben og rødt nebb. Trønderne kaller den «myr-skjella», og skjelle det gjorde den. Den hadde unger i nærheten. En annen, vader-kjellen, var verre. Den var større og kraftigere og den hadde den største lyst til å hakke oss i hodet med sitt sterke, røde nebb. Til å begynne med var det bare en, formentlig hannen, men siden kom den annen part også til. På den måten fikk vi se dem på nært hold, og deres prektige farger kom godt fram. Det ble for øvrig bemerket at det var eiendommelig å se kjell så langt fra sjøen, da den i alminnelighet hækker i fjæra. Viben (Vanelius Cristatus) så vi bare enkeltvis, men kaien opptrådte i flokker. Sammenlagt gjorde dette fuglelivet at det var riktig livlig på Mæresmyra. Jeg visste jo fra før at den fagmessige virksomhet florerte, men det var gledelig at mannskapet på myra har så meget — en får si — naturlig underholdning. Det er vel bare det at fuglelivet gjør mer inntrykk på en tilfeldig besøkende enn på de som går der til daglig.

Mens vi gikk på myra, hadde vi hele tiden utsikt til Mære kirke. Den ligger høyt på haugen vest for dyrkingsforsøkene. Et flott, slankt byggverk. Da vi var ferdige med det pliktmessige på myra, dro vi oppover til kirken.

Den har verdens flotteste oppkjørsel. Det er plantet en vellykket alme-allé på flere hundre meter. Det var brudevielse nettopp da vi var der, og flottere via triumphalis kan da ingen brud ønske seg.

Kirken er bygd ca. 1150. Metertykke murer, høyt, slankt spir. Dessverre var spiret ikke kobberteppet. Jeg trøstet meg med det gamle ord at det er godt med det en ikke har noe med. Det samme kan sies om våpenhuset som var bygd til i en senere tid, og ikke var i stil med kirken for øvrig. Kirken har det preg som århundrene gir, men det hadde ikke våpenhuset.

Jeg var glad jeg denne gang hadde god tid til å studere Mæresmyras omgivelser. Hagerups meldinger gir utmerkede faglige opplysninger, men de forteller ikke noe om hvor vakker trakten er. Jeg var på det behageligste overrasket over naturens rikdom på og omkring forsøksstasjonen, noe som jeg her har forsøkt å gi uttrykk for.